

Jézus ismét megjelenik a tanítványoknak – a halászoknak, a „fiainak” –, keresztfeszítése és feltámadása után harmadszor. A tanítványok visszatértek Galileába, heten voltak együtt, és (úgy képelem) nagy lehetett közöttük a bizonytalanság. Mit tegyenek? Hogy folytassák az életüket? Mi a feladatuk? Hogy kezdjenek hozzá? Találkoznak-e még Jézussal? Aztán Péter, a tettere kész, munkát mindig két kézzel megragadó tanítvány egyszer csak megelégedi az üldögéléssel (mert tegyük fel, üldögéltek), felpattan és közli a többiekkel, hogy elmegy halászni. A többiek pedig követik, és az első sikertelen próbálkozás után Jézus segítségével óriási fogással térnek vissza.

A szentírási rész kulcspontja Jézus megjelenése a parton, legfontosabb fordulata pedig a csodás halfogás és a tanítványok lélegzetelállító felismerése: Jézus segített nekik. Legemlékezetesebb pontja számomra azonban az a mozzanat, ahogy Péter munkához lát. Nem utasít senkit, nem kér, nem kérdez, nem tanácskozik. Csak bejelenti: elmegy halászni. A Jézus elvesztése utáni bizonytalan és félelmet keltő időszakban úgy találja meg az egyensúlyt, hogy folytatja azt a munkát, amihez igazán ért. Lesz, ami lesz, visszatér a halászat ismerős ritmusához, ahhoz a tevékenységhez, amely nem csak ételmezt hoz, de ismerős mozdulataival keretet is ad az élethez. És milyen jól teszi: a tanítványok hamarosan megerősítést, majd útmutatást is kapnak Jézustól. Ez a péteri elszántság rokonszenves és felemelő is egyben, hiszen a túlzásokra hajlamos tanítvány most a legjobb irányba indul.

2021 első negyedéve már eltelt. A sok nehézséget és bizonytalanságot hozó 2020-as év után tudtunk-e Péterként viselkedni? Stagnáltunk vagy cselekedtünk? Üldögéltünk vagy hozzáfogtunk ahhoz, amihez értünk? Ha kétség vagy bánat gyötört, vissza tudtunk-e térni az ismerős, értékes feladatok ritmusához? Ki tudtuk-e jelölni a megtartó feladatot? Képesek voltunk-e úgy fogalmazni, hogy a körülöttünk lévők, a családjaink, a közösségeink velünk tartsanak? Tudjuk, hogy Péter nem volt hiba nélkül való, a szentírási történetekből olykor forrófejű, olykor gyenge, esendő ember képe rajzolódik ki. De ennek csak örülhetünk: ha neki sikerült, nekünk is sikerülhet. Mondjuk tehát Péterrel: „Megyek halászni.”

Végh Veronika, Budapest